

NovaText (věc C-531/20)

Datum rozhodnutí: 28. dubna 2022

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě nebo jejímu výkladu, který neumožňuje soudu rozhodujícímu v řízení, na které se vztahuje tato směrnice, aby v každém případě, který je mu předložen, řádně zohlednil jeho specifické rysy za účelem posouzení, zda jsou náklady řízení vynaložené stranou úspěšnou ve sporu rozumné a přiměřené.*

Skutkové okolnosti: Univerzita v Heidelbergu podala žalobu proti NovaText GmbH, kterou se domáhala ukončení porušování práv plynoucích z jejích ochranných známek Evropské unie a uplatnila související nároky podle práva ochranných známek. Řízení bylo ukončeno soudním smírem. Usnesením ze dne 23. května 2017 zemský soud v Mannheimu, Německo, jakožto soud prvního stupně pro ochranné známky Evropské unie uložil společnosti NovaText náhradu nákladů řízení a stanovil hodnotu sporu na 50 000 eur. Žaloba podaná touto společností byla zamítnuta. V návrhu advokát univerzity v Heidelbergu zmínil pomoc patentového znalce a v průběhu řízení o určení výše nákladů potvrdil, že tento zástupce skutečně poskytl svoji pomoc v řízení. Uvedl, že každé písemné podání bylo předmětem dohody s uvedeným zástupcem, a tímto způsobem se tento zástupce rovněž účastnil vyjednávání o smíru, i když telefonické rozhovory se uskutečnily jen mezi advokáty účastníků řízení. Usnesením ze dne 8. prosince 2017 stanovil zemský soud v Mannheimu výši nákladů řízení, které mají být nahrazeny univerzitě v Heidelbergu na 10 528,95 eura, z toho 4 867,70 eura nákladů na patentového zástupce související s jeho pomocí v řízení v prvním stupni a 325,46 eura z titulu pomoci tohoto zástupce v odvolacím řízení.

Právní stránka: Vnitrostátní právní úprava, která stanoví paušální sazby, je v zásadě slučitelná s článkem 14 směrnice 2004/48. I v takovém případě však musí tyto sazby zajistit, aby náklady, které podle této vnitrostátní právní úpravy mohly být uloženy k náhradě straně, která ve sporu neuspěla, byly rozumné a přiměřené, a aby maximální částky, které mohou být požadovány, nebyly příliš vysoké ve vztahu k běžným sazbám uplatňovaným advokátem v oblasti duševního vlastnictví. Z toho tedy nelze vyvodit, že při

uplatnění tohoto prostoru pro uvážení mohou členské státy zajít tak daleko, že vyloučí kategorii nákladů řízení nebo dalších nákladů z jakéhokoli přezkumu, pokud jde o jejich rozumnost a přiměřenost. Vzhledem k tomu je třeba zaprvé uvést, že automatické použití takového vnitrostátního ustanovení, jako je ustanovení, o které se jedná ve věci v původním řízení, může v určitých případech vést k porušení obecné povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/48, aby mimo jiné nebyla řízení zavedená členskými státy nadměrně nákladná. Zadržet takové použití ustanovení tohoto druhu může odradit údajného nositele práv od toho, aby podal žalobu, v níž se bude domáhat zajištění dodržování jeho práva z obavy, že v případě, že bude ve sporu neúspěšný, bude muset nést značně vysoké náklady řízení, což je v rozporu s cílem směrnice 2004/48, kterým je zejména zajistit vysokou úroveň ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu. Zatřetí, bezpodmínečné a automatické zohlednění nákladů prostřednictvím pouhého čestného prohlášení zástupce účastníka řízení, aniž tyto náklady mohou být předmětem posouzení vnitrostátním soudem, pokud jde o jejich rozumnost a přiměřenost ve vztahu k dotčenému sporu, by mohlo vést ke zneužití takového ustanovení v rozporu s obecnou povinností stanovenou v čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/48.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 28. července 2016, *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, ze dne 18. října 2011, *Realchemie Nederland*, C-406/09, EU:C:2011:668.

Relevantní právní úprava: Články 3 a 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví.

Meta Platforms Ireland (věc C-319/20)

Datum rozhodnutí: 28. dubna 2022

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje sdružení na ochranu zájmů spotřebitelů podat žalobu při neexistenci zmocnění, které by mu bylo uděleno za tím účelem, a bez ohledu na porušení konkrétních práv dotčených osob, proti údajnému původci porušení ochrany osobních údajů, a tvrdit, že byl porušen zákaz nekalých obchodních praktik, zákon na ochranu spotřebitele nebo zákaz používání*

neplatných všeobecných obchodních podmínek, pokud se dané zpracování údajů může dotknout práv, která identifikovaným nebo identifikovatelným fyzickým osobám vyplývají z tohoto nařízení.

Skutkové okolnosti: Společnost Meta Platforms Ireland, která spravuje nabídku služeb internetové sociální sítě Facebook v Unii, je správcem osobních údajů uživatelů této sociální sítě v Unii. Společnost Facebook Germany GmbH, která má sídlo v Německu, propaguje na adrese www.facebook.de prodej reklamního prostoru. Internetová platforma Facebook obsahuje zejména na internetové adrese www.facebook.de prostor nazvaný „App-Zentrum“ (Centrum aplikací), na kterém společnost Meta Platforms Ireland poskytuje uživatelům bezplatné hry poskytované třetími osobami. Při spuštění některých z uvedených her v Centru aplikací se uživatelům zobrazí informace, podle které použití dotčené aplikace opravňuje společnost, která tyto hry poskytla, k získání určitých osobních údajů, jakož i k tomu, aby jménem uživatele zveřejňovala některé informace, například bodové skóre uživatele. Důsledkem tohoto použití je to, že uživatel souhlasí s všeobecnými obchodními podmínkami a pravidly zmíněné společnosti v oblasti ochrany údajů. V případě jedné konkrétní hry bylo navíc uvedeno, že aplikace může jménem uživatele zveřejňovat oznámení o statusu, fotografie a další informace. Spolková unie, která je aktivně legitimována podle ustanovení § 4 zákona o žalobách na zdržení se jednání, má za to, že informace poskytnuté dotčenými hrami v prostoru Centrum aplikací jsou zavádějící, zejména z hlediska nesplnění zákonných podmínek, které platí pro získání platného souhlasu uživatele na základě ustanovení upravujících ochranu údajů. Kromě toho má za to, že informace, podle které se aplikaci povoluje zveřejnit jménem uživatele určité jeho osobní informace, představuje obecnou podmínku, která uživatele nepřiměřeně znevýhodňuje.

Právní stránka: Pro účely podání zástupné žaloby ve smyslu čl. 80 odst. 2 GDPR nelze po subjektu jako je sdružení na ochranu zájmů spotřebitelů požadovat, aby provedl předchozí individuální identifikaci subjektu konkrétně dotčeného zpracováním údajů, které je údajně v rozporu s ustanoveními GDPR. Výkon zástupné žaloby není podmíněn ani existencí konkrétního porušení práv, která osobě vyplývají z pravidel v oblasti ochrany údajů. Podání zástupné žaloby totiž předpokládá pouze to, že uvedený subjekt „má za to“, že práva subjektu údajů stanovená

v uvedeném nařízení byla porušena v důsledku zpracování jeho osobních údajů. Z toho vyplývá, že k tomu, aby byla takovému subjektu přiznána aktivní legitimace, stačí uvést, že dotčené zpracování údajů může ovlivnit práva, která pro identifikované nebo identifikovatelné fyzické osoby vyplývají z uvedeného nařízení, aniž by bylo nezbytné prokazovat skutečnou újmu způsobenou subjektu údajů v určité situaci zásahem do jeho práv. Členské státy tedy mohou umožnit sdružením na ochranu zájmů spotřebitelů podat žalobu proti porušování práv stanovených GDPR prostřednictvím pravidel, jejichž cílem je chránit spotřebitele nebo bojovat proti nekalým obchodním praktikám, jako jsou praktiky stanovené směrnicí 2005/29 a směrnicí 2009/22.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 15. června 2021, *Facebook Ireland a další*, C-645/19, EU:C:2021:483.

Relevantní právní úprava: Článek 80 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně údajů).

HJ () a de directeur d'une société) (věc C-101/21)

Datum rozhodnutí: 5. května 2022

Závěr: *Osoba, která na základě pracovní smlouvy platné z hlediska vnitrostátního práva vykonává souběžně funkce ředitele a člena statutárního orgánu obchodní společnosti, smí být kvalifikována jako zaměstnanec.*

Skutkové okolnosti: Stěžovatel v původním řízení, který od roku 2010 pracoval pro obchodní společnost AA jako projektant na základě pracovní smlouvy, byl v září roku 2017 zvolen předsedou představenstva této společnosti a za tím účelem s ní uzavřel smlouvu, podle které neměl za výkon této funkce nárok na odměnu. Následně byl k původní pracovní smlouvě uzavřen dodatek, podle něhož měl jako zaměstnanec nárok na mzdu. Tímto dodatkem bylo upřesněno, že od října roku 2017 zastává funkci ředitele společnosti AA. Společnost AA se v průběhu roku 2018 dostala do platební neschopnosti, a stěžovatel v původním řízení proto podal k Úřadu práce České republiky – krajské pobočce pro hl. m. Prahu žádost o zaplacení svých odměn za měsíce červenec až září 2018 (dále jen „posuzované období“) podle zákona

č. 118/2000 Sb. Tato žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že stěžovatel v původním řízení nemohl být kvalifikován jako zaměstnanec ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 118/2000 Sb.

Právní stránka: Vnitrostátní judikatura dotčená ve věci v původním řízení má za cíl zamezit tomu, aby osobám vykonávajícím souběžně funkce ředitele a člena představenstva obchodní společnosti mohly být uhrazeny mzdové pohledávky nesplacené v důsledku platební neschopnosti této společnosti, a to proto, že tyto osoby mohou být za tuto platební neschopnost zčásti odpovědné. Tato judikatura však zavádí nevyvratitelnou domněnku, že taková osoba nevykonává svou funkci v rámci vztahu nadřízenosti a podřízenosti, nýbrž že ve skutečnosti danou obchodní společnost řídí, a kdyby tedy byly této osobě přiznány záruky upravené směrnicí 2008/94, jednalo by se o zneužití ve smyslu jejího čl. 12 písm. a). Obecnou domněnku o zneužití, kterou nelze vyvrátit s přihlédnutím k souhrnu specifických skutečností každé konkrétní věci, přitom nelze připustit. Pokud jde o soulad takové vnitrostátní judikatury s čl. 12 písm. c) směrnice 2008/94, toto ustanovení umožňuje členským státům odmítnout nebo omezit povinnost uhradit pohledávky podle článku 3 této směrnice nebo záruční povinnost podle jejího článku 7 v případě, že zaměstnanec byl sám nebo společně se svými blízkými příbuznými vlastníkem podstatné části podniku nebo provozovny zaměstnavatele a měl značný vliv na činnosti tohoto podniku nebo provozovny, s tím, že tyto dvě podmínky jsou kumulativní. Toto ustanovení je mimo jiné založeno na implicitní právní domněnce, že zaměstnanec, který vlastnil podstatnou část předmětného podniku a zároveň měl značný vliv na jeho činnosti, může být z tohoto důvodu zčásti odpovědný za platební neschopnost tohoto podniku. V projednávaném případě by sice mohla být vnitrostátní judikatura dotčená ve věci v původním řízení případně odůvodněna tím, že osoba vykonávající souběžně funkce ředitele a člena představenstva obchodní společnosti může mít značný vliv na činnosti této společnosti, to však nic nemění na tom, že tato judikatura neobsahuje žádnou zmínku o první podmínce stanovené v čl. 12 písm. c) směrnice 2008/94, tj. že zaměstnanec byl sám nebo společně se svými blízkými příbuznými vlastníkem podstatné části této společnosti.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 4. března 2004, *Komise v. Francie*, C-334/02, EU:C:2004:129, a ze dne 25. října 2017, *Polbud – Wykonawstwo*, C-106/16, EU:C:2017:804.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 2 a čl. 12 písm. a) a c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele.

Zagrebačka banka (věc C-567/20)

Datum rozhodnutí: 5. května 2022

Závěr: *Smluvní ujednání, která odrážejí ustanovení vnitrostátního práva, podle kterých byl poskytovatel nucen navrhnout spotřebiteli změnu jejich původní smlouvy prostřednictvím dohody, jejíž obsah je dán těmito ustanoveními, a tento spotřebitel měl možnost s takovou změnou souhlasit, nespádá do působnosti platného práva EU.*

Skutkové okolnosti: Dne 15. října 2007 uzavřela žalobkyně v původním řízení, spotřebitelka s bydlištěm v Chorvatsku a Zagrebačka banka, banka se sídlem v tomto členském státě, smlouvu o hypotečním úvěru na částku vyjádřenou ve švýcarských francích, ale vyplacenou v chorvatských kunách podle průměrného směnného kurzu, který stanovila Chorvatská národní banka ke dni uvolnění úvěru. Tato smlouva obsahovala mimo jiné ujednání, podle něhož měnu, na základě které má být půjčka splácena, představuje švýcarský frank, a ujednání, že použitelná pohyblivá úroková sazba může být změněna jednostranným rozhodnutím společnosti Zagrebačka banka. Dne 30. září 2015 vstoupila v platnost reforma zavedená zákonem z roku 2015 o spotřebitelském úvěru. Podle článku 19b tohoto zákona musel být každý úvěr vyjádřený ve švýcarských francích povinně přeměněn na úvěr vyjádřený v eurech tak, aby se spotřebitel dostal do situace rovnocenné situaci úvěrovaných s úvěrem vyjádřeným v eurech. Podle článku 19e uvedeného zákona byli věřitelé povinni navrhnout všem dotčeným spotřebitelům uzavření nových úvěrových smluv nebo změnu smluv, které uzavřeli, při dodržení podmínek přeměny stanovených mimo jiné v článku 19c téhož zákona. V případě, že spotřebitel takovou přeměnu neakceptoval, mělo splácení jeho úvěru pokračovat podle platných smluvních podmínek.

Právní stránka: Vnitrostátním soudům, kterým byla věc předložena k rozhodnutí, přísluší ověřit, zda dotčené ujednání spadá pod čl. 1 odst. 2 směrnice 93/13 s přihlédnutím k povaze, obecné systematické a ustanovením dotčených úvěrových smluv, jakož i k právnímu a skutkovému kontextu, do kterého tyto smlouvy zapadají, s přihlédnutím ke skutečnosti, že s ohledem na cíl ochrany

spotřebitele sledovaný touto směrnicí je třeba výjimku stanovenou v čl. 1 odst. 2 této směrnice vykládat striktně. Tento soud zaprvé uvádí, že zákon o spotřebitelském úvěru z roku 2015 ukládá poskytovatelům povinnost nabídnout dotyčným spotřebitelům takovou změnu, a stanoví určitou metodiku výpočtu nové výše jejich úvěrových závazků. Stejně tak chorvatská vláda ve svém písemném vyjádření upřesňuje, že uvedeným zákonem byla omezena autonomie vůle bank, jelikož jím byly nuceny navrhnout spotřebitelům uzavření dohody o změně jejich stávající smlouvy, přičemž obsah této dohody byl přesně dán touto závaznou normou. Zadruté předkládající soud uvádí, že všechny smluvní strany spadající do působnosti zákona o spotřebitelském úvěru z roku 2015 změnilý původní smluvní vztah na základě souhlasného projevu vůle, a nikoli přímo na základě legislativního zásahu. Nicméně i když měl každý spotřebitel možnost přeměnu stanovenou tímto zákonem odmítnout, nic to nemění na tom, že pokud s ní spotřebitel souhlasil, jako ve věci v původním řízení, nezměnily smluvní strany svou původní smlouvu s cílem nahradit zneužívající ujednání obsažená v této smlouvě svobodně, nýbrž byly povinny uplatnit pravidla pro přeměnu stanovená vnitrostátním zákonodárcem. Prostý požadavek souhlasu spotřebitele nebrání tomu, aby ujednání v dodatku byla považována za ujednání, která odrážejí závazné právní či správní předpisy, jelikož obsah tohoto dodatku je zcela určen uvedeným zákonem. Zatřetí z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že cílem sledovaným chorvatským zákonodárcem bylo vytvořit rovnováhu mezi právy a povinnostmi stran dotčených zákonem o spotřebitelském úvěru z roku 2015.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 14. března 2019, Dunai, C-118/17, EU:C:2019:207, ze dne 21. prosince 2021, Trapeza Peiraios, C-243/20, EU:C:2021:1045.

Relevantní právní úprava: Článek 1 odst. 2 směrnice Rady 93/13/EHS o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách.

Universiteit Antwerpen a další (věc C-265/20)

Datum rozhodnutí: 5. května 2022

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě a vnitrostátní praxi, podle níž je nezávislý akademický pracovník vykonávající pedagogickou činnost na plný úvazek automaticky*

jmenován na dobu neurčitou, a to bez objektivního důvodu kromě skutečnosti, že uvedenou činnost vykonává na plný úvazek, zatímco nezávislý akademický pracovník vykonávající pedagogickou činnost na částečný úvazek je buď jmenován na dobu neurčitou, nebo jmenován na základě služebního řádu na dobu určitou.

Skutkové okolnosti: Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že v průběhu přibližně dvaceti let, v období od roku 1990 do roku 2009, byl FN postupně jmenován na částečný úvazek do několika funkcí na právnické a ekonomické fakultě UA a na jejích předchůdkyních jako asistent, odborný asistent, lektor, vědecký pracovník, docent a nakonec profesor. Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že FN patřil z tohoto důvodu k „nezávislým“ akademickým pracovníkům UA ve smyslu nařízení o vysokých školách. Při každém jmenování byla FN nabídnuta pracovní smlouva na dobu určitou od jednoho do tří let. Tyto smlouvy zněly také vždy na částečný pracovní úvazek, přičemž pedagogická činnost, které se týkaly, se v závislosti na konkrétním případě pohybovala od 10 % do 75 % plného úvazku. FN nebyl nikdy jmenován na dobu neurčitou. Při posledním prodloužení jeho funkčního období na akademický rok 2009 mu byla nabídnuta pedagogická činnost odpovídající 15 % plného úvazku na Fakultě aplikované ekonomie a 5 % plného úvazku na Právnické fakultě, i když dříve jeho pedagogická činnost na těchto fakultách odpovídala 50 %, resp. 10 % plného úvazku, a počet vyučovacích hodin se snížil ze 165 na 135.

Právní stránka: Z dostupných informací jasně vyplývá, že pokud jde o přístup ke jmenování na dobu neurčitou, je s nezávislými akademickými pracovníky vykonávajícími pedagogickou činnost na plný úvazek a s těmi, kteří ji vykonávají na částečný úvazek, zacházeno rozdílně. Takové rozdílné zacházení však může být považováno za slučitelné se zásadou zákazu diskriminace, pokud lze odlišné zacházení ospravedlnit objektivními důvody. Pojem „objektivní důvody“ je přitom nutno chápat tak, že neumožňuje ospravedlnit rozdílné zacházení mezi zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou a zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou skutečností, že toto rozdílné zacházení je stanoveno obecnou a abstraktní normou, jako je zákon nebo kolektivní smlouva. Tento pojem vyžaduje, aby bylo zjištěné rozdílné zacházení odůvodněno určitými a konkrétními skutečnostmi charakterizujícími pracovní podmínky, o které se jedná, ve

zvláštním kontextu, v němž se nachází, a na základě objektivních a transparentních kritérií, a to za účelem ověření, zda tato nerovnost odpovídá skutečné potřebě, může dosáhnout sledovaného cíle a je k tomuto účelu nezbytná. Uvedené skutečnosti mohou vyplývat zejména ze zvláštní povahy úkolů, pro jejichž plnění byly smlouvy na částečný úvazek uzavřeny, a z charakteristik jim vlastních, nebo případně ze sledování legitimního cíle sociální politiky členského státu. V projednávaném případě podle všeho není uváděno žádné objektivní odůvodnění. Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, rovněž nevyplývá, že by UA odůvodňovala jmenování akademických pracovníků na dobu neurčitou s ohledem na jiné objektivní důvody, než je skutečnost, že dotyčný pracovník vykonává svou práci na plný úvazek.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 10. června 2010, *Bruno a další*, C-395/08 a C-396/08, EU:C:2010:329.

Relevantní právní úprava: Ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody o částečném pracovním úvazku uzavřené dne 6. června 1997, která je přílohou směrnice Rady 97/81/ES ze dne 15. prosince 1997 o Rámcové dohodě o částečném pracovním úvazku uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, ve znění směrnice Rady 98/23/ES.

RR a JG (*Gel des biens de tiers*) (věc C-505/20)

Datum rozhodnutí: 12. května 2022

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž v případě zajištění majetku jako domnělého nástroje nebo výnosu z trestné činnosti nemá vlastník tohoto majetku, který je třetí osobou jednajícím v dobré víře, během soudní fáze trestního řízení právo obrátit se na příslušný soud s žádostí o vrácení tohoto majetku.*

Skutkové okolnosti: Dne 15. ledna 2019 byla při kontrole vozidla, které řídil WE a nacházela se v něm i RR, jeho partnerka a majitelka tohoto vozidla, zjištěna přítomnost omamných látek. Vůči WE a RR bylo zahájeno vyšetřování, po jehož ukončení však státní zástupce dospěl k závěru, že RR nebyla informována o přítomnosti omamných látek, a ukončil vůči ní trestní stíhání. Nicméně vzhledem k tomu, že vyšetřování prokázalo, že vozidlo měl nepřetržitě k dispozici WE, zůstalo toto vozidlo zajištěné jako věcný důkaz podle článku 111 trestního řádu v rámci řízení

vedeného proti WE. Dne 7. srpna 2019 byla v rámci trestního řízení zahájeného proti organizované skupině pro obchodování s omamnými látkami provedena prohlídka bydliště JG, během níž byly zajištěny dva mobilní telefony a peněžitá částka. Vůči JG však nebylo zahájeno vyšetřování, jelikož státní zástupce měl za to, že se nepodílel na spáchání trestného činu. Oba mobilní telefony a peněžitá částka zůstaly zajištěny jako věcné důkazy podle článku 111 trestního řádu v rámci řízení, které bylo zahájeno proti členům organizované skupiny.

Právní stránka: Osobami, kterým musí členské státy zajistit právo na účinnou právní ochranu a na spravedlivý proces, jsou nejen osoby, které jsou shledány vinnými ze spáchání trestného činu, ale i třetí osoby, jejichž majetek je dotčen rozhodnutím o zajištění. V tomto ohledu i odůvodnění směrnice 2014/42 v podstatě uvádí, že tato směrnice výrazně zasahuje do práv osob, a to nejen podezřelých či obviněných osob, ale i třetích osob, jež nejsou trestně stíhány, které tvrdí, že jsou vlastníkem dotyčného majetku. Podle tohoto bodu odůvodnění je proto nezbytné stanovit zvláštní záruky a opravné prostředky na ochranu základních práv dotčených osob při provádění uvedené směrnice. Kromě toho článek 8 směrnice 2014/42 musí být vykládán ve světle bodu 31 odůvodnění této směrnice, který uvádí, že vzhledem k tomu, že příkazy k zajištění omezují právo na vlastnictví, měla by tato předběžná opatření platit jen po dobu nezbytně nutnou pro zachování dostupnosti majetku za účelem jeho případné pozdější konfiskace, a z toho vyplývá, že to může vyžadovat přezkum příslušným soudem, aby bylo zaručeno, že účel příkazu k zajištění je stále odůvodněný. Takovýto přístup předpokládá, že třetí osoba jednajícím v dobré víře, která je vlastníkem zajištěného majetku, může i v průběhu soudního řízení nechat přezkoumat příslušným soudem, zda jsou i nadále splněny podmínky stanovené pro zajištění tohoto majetku. Proto je vnitrostátní právní úprava, která takovouto možnost nestanoví, v rozporu s čl. 8 odst. 1 směrnice 2014/42.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 21. října 2021, *Okrazhna prokuratura – Varna*, C-845/19 a C-863/19, EU:C:2021:864.

Relevantní právní úprava: Článek 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii.

Zpracoval: Jan Tlamycha